

Sygn. akt II Ka 260/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Luby Filoc

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2014 r.

sprawy **K. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 §4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 837/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz orzeczoną na podstawie art. 71§1 kk karę grzywny; zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 260/14

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony o to, że w dniu 18 czerwca 2013 r. w miejscowości M., gm. J., powiat (...), woj. (...) prowadził po drodze publicznej samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,40 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

to jest o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 837/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat,

II. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na 10 złotych,

III. na podstawie art. 42 § 2 orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat,

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 czerwca 2013 r. do dnia 2 kwietnia 2014 r.,

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 280 złotych tytułem opłat, w pozostałym zakresie zwolnił go od kosztów procesu.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść K. B. i zarzucając:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec K. B. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania wyrażającą się w zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy okoliczności popełnienia czynu, znaczna jego społeczna szkodliwość i znaczny stopień zawinienia, dotychczasowy sposób życia oskarżonego, względ na prewencję generalną, wymagają wymierzenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;

II. obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie § 4 art. 69 k.k. poprzez nie zastosowanie tego przepisu w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności, w sytuacji kiedy Sąd stosując dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia winien był powołać § 4 wymienionego wyżej przepisu.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację i wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Oskarżony wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy oświadczając, że w chwili obecnej pracuje dorywczo na budowie jako pomocnik murarza.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i jako taka na uwzględnienie zasługuje.

W wyprzedzeniu rozważań zaznaczyć należy, że zanegowanie przez apelującego w uzasadnieniu apelacji możliwości uznania sprawy K. B. za przypadek objęty pojęciem szczególnie uzasadnionego wypadku w rozumieniu art. 69 § 4 k.k., jako zarzut najdalej idący, a tym samym warunkujący zasadność odniesienia się do pozostałych kwestii podniesionych przez oskarżyciela publicznego, został poddany analizie w pierwszej kolejności.

Analiza okoliczności sprawy K. B. nakazała przyznać rację zaprezentowanemu wyżej stanowisku prokuratora. Podkreślić w tym miejscu należy, że okoliczności szczególne, przemawiające za objęciem konkretnego stanu faktycznego zakresem znaczeniowym wzmiankowanego pojęcia, to okoliczności zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe (motywacja, pobudki), a także stan zdrowia sprawcy, jego trudne warunki rodzinne lub materialne. Nie bez znaczenia jest także przypadkowość dokonanego czynu, pozytywna ocena sprawcy, tryb życia (M. Leonieni, Warunkowe zawieszenie wykonania kary w polskim prawie karnym. Analiza ustawy i praktyki sądowej, Warszawa 1974, s. 70- 71). Stosując przedstawione kryteria w odniesieniu do K. B. stwierdzić trzeba, że brak jest jakichkolwiek danych przemawiających za przypisaniem szczególnej motywacji, mogącej odgrywać rolę okoliczności łagodzącej. Wręcz przeciwnie, z wyjaśnień podsądnego wynika, że popełniony przez niego czyn nie był z żadnych przyczyn uzasadniony, lecz de facto stanowił konsekwencję lekkomyślności wymienionego (k. 17). Za trafnością przyjętej konstatacji przemawia fakt, że oskarżony od dłuższego już czasu cierpi na zespół uzależnienia od alkoholu (opinia sąдово- psychiatryczna- k. 56- 57). Nie bez znaczenia dla przedmiotowej materii pozostaje również fakt, że K. B. był już karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (odpisy wyroków- k. 21, 23). Okoliczności

przemawiającej za przyjęciem wystąpienia szczególnie uzasadnionego wypadku w rozumieniu art. 69 § 4 k.k. nie stanowią również warunki rodzinne i materialne oskarżonego. Wymieniony nie posiada nikogo na utrzymaniu, jest bezrobotny i utrzymuje się z prac dorywczych (dane osobopoznawcze- k. 26). Działania podjętego przez podsądnego po popełnieniu przypisanego mu czynu nie stanowią, w przekonaniu Sądu Odwoławczego, wystarczające podstawy dla dokonania jego oceny. Roli czynników decydujących nie są tutaj w stanie odegrać okoliczności takie jak przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu, podjęcie dorywczej pracy zarobkowej, czy też czas, który upłynął od ostatniego skazania K. B.. Podjęcie wskazanej pracy zarobkowej stanowi kontynuację dotychczasowego trybu życia oskarżonego, zaś sam czas, który upłynął od daty uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 25 września 2006 r., sygn. akt II K 26/06, nie jest wystarczający dla założenia, że w postawie K. B. zaszły trwałe zmiany o charakterze pozytywnym. Okazana przez niego postawa przeczy wprost takiemu założeniu.

W związku z przedstawioną argumentacją Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że w sprawie K. B. nie doszło do takiego nagromadzenia okoliczności łagodzących, których łączna ocena uzasadniałaby przeprowadzenie rozważań w przedmiocie obdarzenia wymienionego dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary (por. uchwała Sądu Najwyższego z 19 stycznia 1962 r., VI KO 90/60, LEX nr 135374). Wobec powyższego, uznając rozpoznanie środka odwoławczego w powyższym zakresie za wystarczające dla wydania orzeczenia, Sąd II instancji zaniechał analizy pozostałych uchybień podniesionych przez skarżącego z uwagi na ich wtórny, a zatem w istocie bezprzedmiotowy charakter (art. 436 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. Konsekwencją wskazanego rozstrzygnięcia stało się uchylenie orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 k.k. kary grzywny, w myśl przytoczonej regulacji mogącej być wymierzona jedynie w razie zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 624 § 1 k.p.k., w oparciu o który Sąd Okręgowy kierując się przekonaniem, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową i wysokość dochodów- zwolnił oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz wydatków za postępowanie odwoławcze, które przejął na rachunek Skarbu Państwa. Podkreślić w tym zakresie należy, że K. B. utrzymuje się jedynie z prac dorywczych oraz nie posiada żadnego majątku (dane osobopoznawcze- k. 26), co w połączeniu z perspektywą odbycia kary pozbawienia wolności sprawia, że wyłożenie niezbędnych środków pieniężnych byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.